

I miss Mom

Mùa hè, mẹ gửi Andrew về quê chơi với bà ngoại. Được cậu Billy cho một cái giàn thun, Andrew khoái lắm. Nhưng nhớ lời cậu dặn, nó chỉ dám tập bắn ở trong rừng cây phía sau nhà. Andrew lang thang suốt buổi sáng ở trong rừng, nhưng nó chẳng bắn được chút gì cả.

Buồn rầu, Andrew thất thểu về nhà ăn trưa. Vào tới sân, thấy bầy vịt của bà ngoại đang rượt nhau kêu quàn quạc trong sân. Andrew cúi xuống nhặt một hòn sỏi và bắn đại một phát. Chẳng may, viên sỏi trúng ngay giữa đầu một con vịt, nó lăn đùng ra giữa sân, gãy đành đập mấy cái rồi nằm ngay đơ.

Andrew hoảng hốt nhìn quanh: không có ai cả. Nó vội nhặt con vịt và nhét vào trong đồng cũi. Yên trí với bí mật của mình, Andrew ngồi vào bàn ăn trưa, mà không biết rằng đã có ít nhất một cặp mắt nhìn thấy chuyện xảy ra với con vịt.

Sau bữa ăn trưa, bà ngoại vừa cất đồ ăn dư vào chạn vừa dặn Sally, chị họ của Andrew, con gái chú Billy:

- Bữa nay tới lượt con rửa chén đó.
- Nhưng Andrew nó hứa làm thay con rồi.

Sally vội đáp và nhìn Andrew bằng ánh mắt khiến nó đang đổ mặt toan cứt cãi bỗng dâm ra chột dạ.

- Thật không Andrew?
- Bà ngoại hỏi, không quay đầu lại.

- Con à? Andrew vừa mở mồm thì Sally hích một cái đầu đinh vào sườn nó và khẽ thì thầm qua kẽ răng:

- Con vịt. Nhớ không?
- Con nhận lời chị ấy rồi.

Andrew đáp bằng giọng hậm hực.

Ngủ trưa dậy, ông ngoại rủ Andrew và Sally đi câu, nhưng bà ngoại bảo:

- Sally, cháu ở nhà giúp bà nấu nồi xúp cho bữa tối.
- Nhưng Andrew thích ở nhà nấu xúp hơn là đi câu đấy chứ! Bà hỏi nó xem có đúng như vậy không?

Sally trả lời bằng giọng mát mẻ.

Andrew toan cãi thì Sally tăng hăng mắt tiếng.

Nó đành nghẹn ngào trả lời:

- Cháu sẽ ở nhà giúp bà.

Cứ thế, suốt ngày hôm đó, Andrew luôn bị Sally dẫn dắt bởi chuyện con vịt.

Tối đến, mệt mỏi, Andrew nằm lăn trên chiếc đi-văng trong phòng khách và ngủ thiếp đi. Lúc nó thức dậy, ai đó đã tắt đèn và phủ trên người nó một tấm chăn. Andrew nằm im, đầu nó nhớ lại chuyện trong ngày. Nhiều lúc nó muốn nói thật với bà ngoại về chuyện con vịt, nhưng nó lại sợ bà ngoại sẽ mách mẹ nó, rồi thì sang năm mẹ nó sẽ không cho nó về chơi với ông bà nữa thì sao?

Còn Sally thì quá quắt quá, không biết bao giờ nó mới thoát khỏi bàn tay quái ác của Sally? Biết làm sao đây? Nó chỉ muốn chết quách cho rồi. Andrew thốn thức.

Chợt một bàn tay to mềm của bà ngoại đặt lên vai nó, giọng êm ái của bà ngoại thì thầm:

- Nói đi con. Có điều gì con cứ nói ra cho nhẹ nhõm trong lòng.
- Con vịt... Cháu... Con vịt... - Andrew lắp bắp.

Bà ngoại im lặng. Hít một hơi dài, Andrew nói một mạch:

- Cháu lỡ tay bắn chết một con vịt rồi bà ạ!
- À, ra chuyện con vịt. Lúc đầu thấy thái độ của cháu với Sally bà hơi ngạc nhiên, nhưng bà đã hiểu cả khi lừa bày vịt vào chuồng và thấy thiếu một con. Nhưng bà muốn chờ cháu tự nói ra. Câu chuyện ngày hôm nay là một bài học cho cháu đó:

- Che giấu tội lỗi của mình, cháu sẽ không bao giờ có được sự thanh thản và cháu sẽ trở thành sự nô lệ của cái xấu.

Không rõ tác giả
Ảnh minh họa